

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กล้วยหอมทอง เป็นพืชเศรษฐกิจชนิดหนึ่งที่มีศักยภาพในการส่งออก โดยเฉพาะตลาดญี่ปุ่น ซึ่งก่อนหน้านี้บริษัท แพนแปซิฟิคฟู้ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด ซึ่งมีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ ณ กรุงโตเกียว ประเทศญี่ปุ่น นำเข้ากล้วยหอมทองของประเทศไทย และให้สหกรณ์การเกษตรบ้านลาด จำกัด เป็นผู้ดำเนินการด้านการผลิตและส่งออก โดยส่งไปยังประเทศญี่ปุ่นครั้งแรก เมื่อ 5 กันยายน พ.ศ. 2539 จำนวน 6 ตัน/สัปดาห์ ต่อมาเมื่อเดือนกรกฎาคม พ.ศ.2542 ชุมชนสหกรณ์ผู้บริโภครุทโทเคน ประเทศญี่ปุ่น หรือชุมชนสหกรณ์ผู้บริโภครุทโทเคนในปัจจุบันเดินทางมาเจรจาและได้ตกลงรับซื้อกล้วยหอมทองจาก สหกรณ์การเกษตรบ้านลาด จำกัด โดยตรง มาจนถึงปัจจุบันนี้ โดยส่งเฉลี่ยสัปดาห์ละ 8 ตัน ปริมาณการส่งออกกล้วยหอมทองของไทยไปจำหน่ายที่ประเทศญี่ปุ่นว่า ตั้งแต่ปี 2548-2550 รวมมูลค่าการส่งออกกล้วยหอมทองของสหกรณ์การเกษตรบ้านลาด จำกัด 1,098.89 ตัน มูลค่า 15.15 ล้านบาท สหกรณ์การเกษตรท่ายาง จำกัด ปริมาณ 1,401.83 ตัน มูลค่า 35.04 ล้านบาท รวมสหกรณ์ทั้งสองแห่งมีมูลค่าส่งออกสูงถึง 2,500.72 ตัน มูลค่าสูงถึง 50.19 ล้านบาท ในส่วนของราคากว๊วยหอมทองในการส่งออก จะขึ้นอยู่กับอัตราการแลกเปลี่ยนเงินตรา ณ ที่ทำการสหกรณ์ โดยสหกรณ์การเกษตรบ้านลาด จำกัด จะส่งกล้วยหอมทองให้กับบริษัท แพนแปซิฟิคฟู้ด คอร์ปอเรชั่น จำกัด 15 บาท/กก. และสหกรณ์การเกษตรท่ายาง จำกัด ส่งให้สหกรณ์ผู้บริโภครุทโทเคน ประเทศญี่ปุ่น 25 บาท/กก.

สำหรับการผลิตกล้วยหอมทองปลอดสารพิษเพื่อการส่งออก ได้กำหนดเงื่อนไขในการผลิตกล้วยหอมทอง ก็จะต้องเป็นการผลิตที่ไม่ใส่ปุ๋ยเคมี และไม่ฉีดพ่นสารเคมีโดยเด็ดขาด ซึ่งจะทำให้ได้กล้วยที่ปราศจากสารมีพิษ ขนาดของผลผลิตกล้วยหอมทอง จะต้องมียอดลูกละไม่ต่ำกว่า 100 กรัม สีสผิวของกล้วยไม่ซ้ำ เพื่อให้เป็นไปตามความต้องการของผู้บริโภคประเทศญี่ปุ่น จะต้องไม่สุกก่อนที่ส่งไปถึงประเทศญี่ปุ่น ถ้ากล้วยสุกจะถูก ห้ามนำเข้าและต้องนำไปทิ้ง ซึ่งเป็นมาตรการในการป้องกันศัตรูพืชของประเทศญี่ปุ่น ความแก่ของกล้วยอยู่ที่ประมาณ 70% ต้องปราศจากศัตรูพืชหรือโรคแมลง ซึ่งหากเจ้าหน้าที่ด่านกักกันพืชของประเทศญี่ปุ่นตรวจพบแม้เพียงกล่องเดียว ก็ต้องรณควันฆ่าเชื้อทั้งหมด ซึ่งจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพื่อการรณควัน โดยจ่ายฝ่ายละครึ่งของค่าใช้จ่ายทั้งหมด (การผลิตกล้วยหอมทองปลอดสารพิษเพื่อการส่งออก, <http://news.entrifarm.com>)

ในปี 2536 บริษัทแพน แปซิฟิค ฟู้ดส์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด ร่วมกับสหกรณ์ผู้บริโภครุทโทเคนแห่งประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ สหกรณ์โยโดงาวา และสหกรณ์โตกุชิม่า ส่งตัวแทนจากประเทศญี่ปุ่น ได้แก่ คุณจุน โคยาม่า คุณฮิโร โยกิ ยามาโมโด้ และคุณเสนห์ โสดาวิจิต เข้ามาสำรวจพื้นที่ปลูกกล้วยหอม

ทองปลอดสารเคมีในประเทศไทย จึงได้ขอข้อมูลการเกษตรของตำบลทุ่งควัววัด อำเภอละแม จ. ชุมพร จากคุณไพบูลย์ ขวัญราช ซึ่งเป็นหัวหน้าชุดในการทำสำมะโนการเกษตรในขณะนั้น เพื่อศึกษาความเป็นไปได้ เนื่องจากผลผลิตที่อำเภอท่ายาง จ.เพชรบุรีซึ่งเป็นฐานการผลิตเดิมไม่เพียงพอต่อความต้องการ

คุณไพบูลย์ ขวัญราช ได้รวบรวมสมาชิกเข้าร่วมประชุมในครั้งแรกจำนวน 105 คน หลังการประชุมเหลือผู้สนใจเพียง 15 คน จึงได้ขอให้ทางญี่ปุ่นพาผู้ที่สนใจไปดูงานการผลิตกล้วยหอมทองปลอดสารเคมีที่อำเภอท่ายาง จ.เพชรบุรี โดยดูทั้งระบบงานสวน การปฏิบัติหลังเก็บเกี่ยว และทดลองฝึกปฏิบัติ ซึ่งสมาชิกมั่นใจว่าน่าจะทำได้ จึงได้ตอบตกลงที่จะผลิตกล้วยส่งญี่ปุ่น และเริ่มดำเนินงานในวันที่ 12 ก.ค. 2536 เป็นครั้งแรกเนื่องจากคนในชุมชนยากจน มีทุนน้อยทำให้ทางกลุ่มขาดเงินทุนและเงินสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ในครั้งแรกจึงใช้วิธีระดมทุน โดยขายหุ้นๆละ 100 บาท สมาชิกต้องลงหุ้นไม่ต่ำกว่า 5 หุ้นและไม่เกิน 50 หุ้น

การส่งกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควัววัดในครั้งแรก เป็นการลองผิดลองถูกส่งไปเพียงเล็กน้อยประมาณ 150-200 กก. ต่อครั้ง เพื่อทดลองตลาด โดยเป็นการส่งทางเครื่องบินประมาณ 30 ครั้งเป็นระยะเวลาประมาณ 2 ปีทางผู้บริโภครู้สึกว่ากล้วยจากละแมมีคุณภาพดีเหมือนท่ายาง หลังจากนั้นจึงส่งไปเดือนละครั้ง ภายในระยะเวลา 2-3 ปี กลุ่มกล้วยหอมทองละแมมีชื่อเสียงรู้จักกันโดยทั่วไป และได้มีการจัดตั้งเป็นกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควัววัด ในวันที่ 11 มีนาคม 2538 ในภายหลังทางกลุ่มได้ส่งกล้วยในปริมาณมากขึ้นไปเป็นครั้งละ 5 ตัน และดำเนินการขนส่งทางเรือแทน

ปัจจุบันกล้วยเป็นสินค้านำเข้าเป็นอันดับสองของญี่ปุ่น รองจากส้ม ซึ่งเป็นกล้วยจากประเทศไทยในควมดูแลของบริษัทแพน แปซิฟิค ฟู้ดส์ คอร์ปอเรชั่น จำกัด ปีละประมาณ 1,500 ตัน โดยเป็นกล้วยจากกลุ่มกล้วยหอมทองละแม 1,100 ตัน กลุ่มกล้วยหอมทองสวี 100 ตัน กลุ่มกล้วยหอมทองเพชรบุรี 300 ตัน

สถานการณ์การส่งออกกล้วยไทยไปญี่ปุ่น ในปี 2550-2552 มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น จากปริมาณการส่งออก 1,134 ตัน คิดเป็นมูลค่า 29.95 ล้านบาท ในปี 2550 เพิ่มขึ้นเป็น 2,309 ตัน คิดเป็นมูลค่า 72.59 ล้านบาท ในปี 2552 หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ 42.69 และ 55.68 ต่อปี ตามลำดับโดยการส่งออกกล้วยหอมสดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น ในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 46.65 และ 57.01 ต่อปี ด้านการส่งออกกล้วยไข่และกล้วยอื่น ๆ มีแนวโน้มลดลง โดยมีปริมาณและมูลค่าการส่งออก คิดเป็นร้อยละ 9.67 และ 30.37 เมื่อเทียบกับการส่งออกกล้วยทั้งหมดของประเทศไทย และจากการจัดเทศกาลไทย หรือ ไทยเฟสติวัล ในกรุงโตเกียว ในปี 2552 ปรากฏว่า ผลไม้ไทยได้รับการตอบรับจากชาวญี่ปุ่นอย่างล้นหลาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกล้วยหอมทอง เพราะมีรสชาติหอมหวาน เปลือกบาง เนื้อไม่เหนียว และในระหว่างการจัดงานตัวแทนกลุ่มสหกรณ์ของญี่ปุ่นชื่อว่า PAL SYSTEM (มีสมาชิกมากกว่า 1 ล้านคน) ได้เข้าพบ นายชาติชาย พุคยาภรณ์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ของ

ไทยในขณะนั้น เพื่อเจรจาขอเพิ่มปริมาณการผลิตกล้วยหอมทอง เนื่องจากคนญี่ปุ่นนิยมบริโภคมาก ถึงปีละ 1,000,000 ตัน โดยเฉพาะกล้วยหอมทองจากไทยเป็นที่นิยมมากกว่าของประเทศฟิลิปปินส์ เอกวาดอร์ และ โคลอมเบีย ทำให้กล้วยหอมไทยขายได้ราคาสูงกว่าประเทศอื่นๆ ขณะที่การส่งออกของไทยมีเพียงปีละ 1,000 ตัน หรือ 0.2 เปอร์เซ็นต์ของความต้องการ ในระยะอันใกล้นี้ทางกลุ่มสหกรณ์ของญี่ปุ่นได้ขอให้กระทรวงเกษตรส่งเสริมการปลูกและเร่งเพิ่มปริมาณการส่งออกให้ได้ปีละ 3,000 ตันผ่านช่องทางสหกรณ์ ทั้งนี้ทางญี่ปุ่นยินดีจัดส่งเจ้าหน้าที่เข้าไปช่วยถ่ายทอดเทคโนโลยีการผลิตที่ทันสมัย เพื่อให้กล้วยไทยปลอดจากสารเคมี (ที่มา: กระทรวงเกษตรและสหกรณ์)

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ ทำให้กลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัดจึงเห็นว่ากล้วยเป็นพืชที่ใช้ต้นทุนการผลิตต่ำ รวมทั้งยังมีความคล่องตัวสูงทั้งตลาดในประเทศ และต่างประเทศ กล้วยจึงเป็นผลไม้ที่น่าสนใจ และควรมีการปลูกเป็นการค้า ด้วยการพัฒนาการปลูกกล้วยของเกษตรกรไทยให้กลายเป็นอุตสาหกรรมเพื่อการค้ามากขึ้น แต่ทั้งนี้ การที่จะส่งออกกล้วย และผลิตภัณฑ์กล้วยไปแข่งขันในตลาดโลกได้นั้น ควรมีการดูแลอย่างเข้มงวด ตั้งแต่กระบวนการผลิต การแปรรูป และมาตรฐานในการส่งออกในแต่ละประเทศ เพื่อให้สินค้าของไทยเป็นที่ยอมรับของประเทศผู้นำเข้า

ดังนั้น โครงการวิจัยนี้จะได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการนำระบบการจัดการ ไซ่อุปทานมาใช้ในสายการผลิตของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัด เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการผลิตให้มีคุณภาพมากขึ้น เพราะการที่จะส่งออกกล้วยได้นั้น จะต้องมีการผลิตให้ได้มาตรฐานของแต่ละประเทศที่ทำการส่งออกและเป็นการกระตุ้นให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ควรเข้ามาให้คำแนะนำ และให้ความรู้ในการเพาะปลูกกล้วยกับเกษตรกร โดยส่งเสริมให้เกษตรกรมีการปลูกกล้วยโดยใช้เทคโนโลยีที่เหมาะสม (GAP) มีการพัฒนาปรับปรุงพันธุ์กล้วยหอมทองให้ได้คุณภาพมากขึ้น อีกทั้งควรให้ความรู้เกี่ยวกับความเข้มงวดในการตรวจสอบสารตกค้าง โรคพืช และแมลง ของประเทศผู้นำเข้า ก่อนที่จะทำการส่งออก ซึ่งภาครัฐควรเข้ามามีบทบาทในเรื่องของการสนับสนุน และส่งเสริมให้เกษตรกรปลูกกล้วยหอมทองเพื่อการส่งออกอย่างจริงจัง โดยเฉพาะญี่ปุ่น ที่มีการนำเข้ากล้วยหอมทองของไทยในแต่ละปีเป็นจำนวนมาก อีกทั้งหลังจากที่มีข้อตกลงความร่วมมือหุ้นส่วนเศรษฐกิจไทย-ญี่ปุ่น (JTEPA) ส่งผลให้ญี่ปุ่นลดภาษีนำเข้ากล้วยหอมทองจากไทยเหลือร้อยละ 0 ทันที

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษามุมมองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัดและการจัดการคุณภาพการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี สำหรับกล้วยหอมทอง (GAP) เพื่อการส่งออก
2. เพื่อศึกษามุมมองของเกษตรกรและการจัดการคุณภาพการปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี สำหรับกล้วยหอมทอง (GAP) เพื่อการส่งออก
3. ศึกษาความเชื่อมโยงของห่วงโซ่อุปทานระหว่างเกษตรกรกับกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

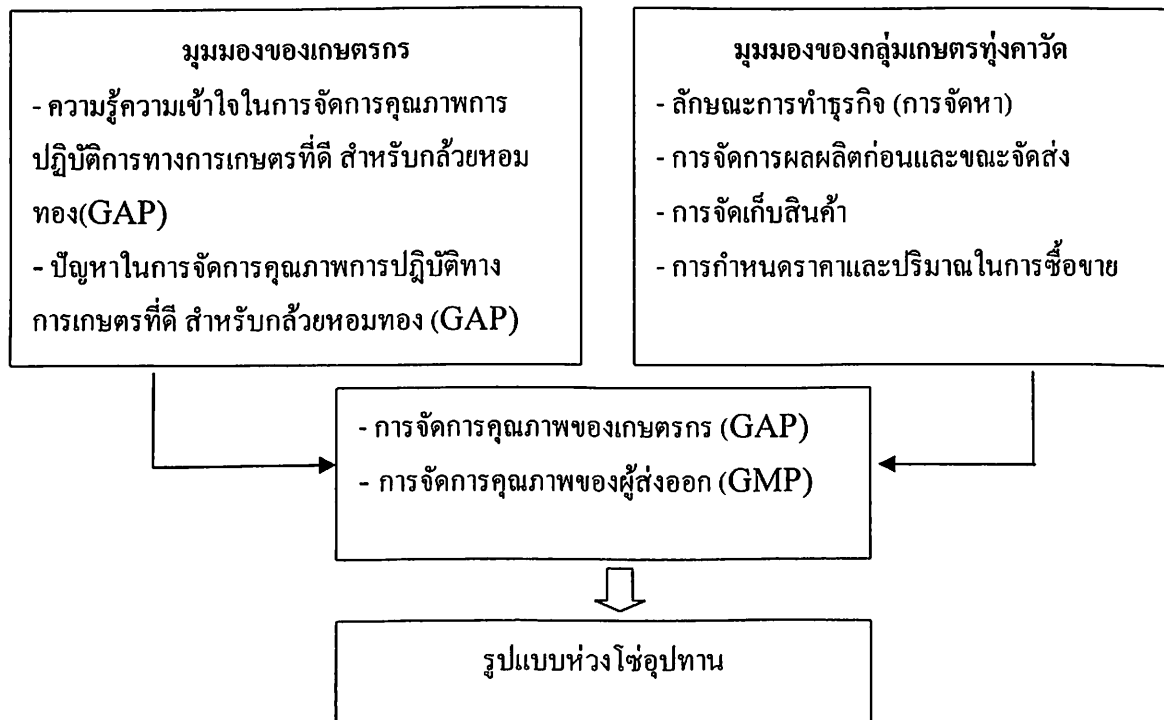
4. ศึกษาปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในห่วงโซ่อุปทานของการเพาะปลูกกล้วยหอมทอง
5. การพัฒนาการจัดการห่วงโซ่อุปทานของการส่งออกกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทุ่งควาวัด อ.ละแม จังหวัดชุมพร

สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัยจะเป็นสมมติฐาน ประกอบด้วย

1. ปัจจัยส่วนบุคคลที่แตกต่างกันของเกษตรกรเป็นปัจจัยที่มีผลต่อปัญหาในการจัดการคุณภาพปฏิบัติทางการเกษตรที่ดี (GAP)
2. การวางแผนและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับการดำเนินการจัดการห่วงโซ่อุปทานของกลุ่มเกษตรกรทุ่งควาวัด
3. การจัดหาวัตถุดิบและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับการดำเนินการจัดการห่วงโซ่อุปทานของกลุ่มเกษตรกรทุ่งควาวัด
5. การผลิตและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับการดำเนินการจัดการห่วงโซ่อุปทานของกลุ่มเกษตรกรทุ่งควาวัด
6. การจัดส่งสินค้าและจัดการปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวข้องกับการดำเนินการจัดการห่วงโซ่อุปทานของกลุ่มเกษตรกรทุ่งควาวัด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพประกอบที่ 1.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ขอบเขตของการศึกษา

ในการศึกษางานวิจัยนี้ เป็นการศึกษารูปแบบการจัดการซัพพลายเชนของกลุ่มหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัด ซึ่งจะศึกษาการไหลของข้อมูลและวัตถุดิบตั้งแต่แหล่งเพาะปลูก การเก็บเกี่ยว การคัดแยกและบรรจุการขนส่งและการส่งออก จากกรอบของข้อมูลในเอกสารงานวิจัย ต่าง ๆ มาวิเคราะห์เพื่อสร้างกรอบแนวคิดและตั้งประเด็นคำถามโดยศึกษาเชิงสำรวจเจาะลึกสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้องตั้งแต่เกษตรกร ผู้รวบรวมผลผลิต (กลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัด) และผู้ประกอบการส่งออกในการศึกษาคั้งนี้เลือกกลุ่มเครือข่ายประชากรที่เป็นเกษตรกร ผู้นำเกษตรกร(ผู้รวบรวมผลผลิต) และผู้ประกอบการส่งออก เริ่มตั้งแต่กระบวนการผลิตจนจบกระบวนการคัดแยกขนาดจัดส่งเข้าโรงงานบรรจุและบริษัทส่งออก

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้กลุ่มเกษตรกรทุ้งควัดได้รับแนวทางและวิธีการจัดการในการนำระบบการจัดการห่วงโซ่อุปทานมาใช้ในการดำเนินการ
2. ทำให้เกิดแนวทางในการนำระบบการจัดการห่วงโซ่อุปทานมาใช้ดำเนินการสำหรับกลุ่มเกษตรกรเพื่อการส่งออกรายอื่นๆ ของประเทศไทย
3. ได้แนวทางการปรับปรุงในอนาคตสำหรับผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องการส่งออกสินค้าเกษตรกรรม ตั้งแต่เกษตรกรไปจนถึงลูกค้าประเภทต่าง ๆ ของการจัดการระบบห่วงโซ่อุปทานเพื่อเพิ่มศักยภาพในการแข่งขัน
4. ทำให้องค์กรที่เกี่ยวข้อง อาทิ หน่วยงานภาครัฐ หรือหน่วยงานตรวจสอบและรับรองคุณภาพในการจัดการซัพพลายเชน ได้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคของกลุ่มเกษตรกรเพื่อการส่งออกและดำเนินการหาแนวทางการแก้ไขที่สามารถนำไปประกอบการพิจารณาตัดสินใจในการวางนโยบายหรือส่งเสริมการส่งออกผลผลิตของเกษตรกรไทยได้อย่างถูกต้อง

นิยามศัพท์เฉพาะ

โซ่อุปทาน(Supply Chain) หมายความว่า ความพยายามทุก ๆ ประการ ที่จะทำให้เกิดความมีประสิทธิภาพในด้านการผลิต และการจัดส่งสินค้า หรือบริการ จากผู้ผลิตสินค้า ถึงผู้ซื้อ หรือลูกค้า โดยจะเน้นที่การทำให้กิจกรรมการสั่งซื้อวัตถุดิบ และส่วนประกอบของผลิตภัณฑ์ เป็นไปอย่างราบรื่น และประหยัดที่สุด โซ่อุปทาน ประกอบด้วยการผลิต และการกระจายของสินค้าหลากหลายรูปแบบที่แตกต่างกัน ทั้งในแง่ของเวลาการจัดส่ง ต้นทุน และความต้องการของลูกค้า ซึ่งปัจจัยทั้งหมดล้วนเปลี่ยนแปลงง่าย และทำนายได้ยาก การจัดการกับโซ่อุปทานที่มีประสิทธิภาพจึงเปรียบเสมือนกับการรักษาสมดุลของสิ่งที่สลับซับซ้อนซึ่งต้องการการเตรียมความพร้อมที่ดีเยี่ยม และมีการวางแผนที่เหมาะสมพร้อมรับมือกับข้อมูลในอนาคตที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

Supply Chain Management หมายถึง การจัดการ โซ่อุปทาน คือการรวบรวมการวางแผน และการจัดการของกิจกรรมทั้งหมดที่มีความเกี่ยวข้องกับการจัดหา การจัดซื้อ การแปรสภาพ และ กิจกรรมการจัดการทั้งหมด ที่สำคัญการจัดการ โซ่อุปทานยังรวมถึงการประสานงาน (Coordination) และการทำงานร่วมกัน (Collaboration) กับหุ้นส่วนต่างๆในโซ่อุปทานซึ่งจะเป็นผู้ จัดส่งวัตถุดิบ ตัวกลางผู้ให้บริการ ผู้ให้บริการลอจิสติกส์และลูกค้า แก่นสำคัญ คือ การจัดการ โซ่ อุปทานจะบูรณาการทั้งการจัดการอุปสงค์และอุปทานซึ่งรวมถึงภายในและภายนอกบริษัท

การขนส่ง หมายถึง การเคลื่อนย้ายบุคคลหรือสิ่งของจากที่หนึ่ง ไปยังอีกที่หนึ่ง ถ้าเป็นการ เคลื่อนย้ายบุคคล เรียกว่า การขนส่งผู้โดยสาร หากเป็นการเคลื่อนย้ายสัตว์หรือสิ่งของต่างๆ เรียกว่า การขนส่งสินค้า มีบทบาทสำคัญต่อการสนับสนุนการกระจายสินค้าสู่ตลาดเพราะ การขนส่งทำ หน้าที่ในการเคลื่อนย้ายปัจจัยการผลิตจากแหล่งผลิตต่างๆ มาสู่โรงงาน เพื่อใช้ในการผลิตสินค้า เมื่อผลิตเป็นสินค้าสำเร็จรูปแล้ว ก็นำมาเก็บไว้คลังสินค้า เพื่อจัดส่งผ่านไปยังพ่อค้าคนกลาง จนกระทั่งถึงผู้บริโภค ในเวลาที่ผู้บริโภคต้องการ และในสถานที่ที่ผู้บริโภคสะดวกที่จะซื้อหา นอกจากนี้ การขนส่งยังมีผลต่อต้นทุนรวมในการสนับสนุนการกระจายสินค้าสู่ตลาดอีกด้วย เพราะ ค่าใช้จ่ายในการขนส่งสินค้าถือเป็นต้นทุนส่วนหนึ่งในการนำมากำหนดราคาสินค้าที่จำหน่ายใน ตลาด

การวางแผน (Plan) หมายถึง ระดับกลยุทธ์ของ Supply Chain เพื่อจัดสรรทรัพยากร โดยรวมและมุ่งการตอบสนองให้สอดคล้องกับอุปสงค์หรือความต้องการของลูกค้าจะครอบคลุมถึง การวางแผนอุปสงค์และอุปทานและการวางแผนของฝ่ายบริหาร

การจัดหา (Source) หมายถึง การจัดหาผลิตภัณฑ์ที่มีการผลิตไว้ล่วงหน้า (Make-to-Stock) ผลิตตามสั่ง (Make-to-Order) และผลิตตามการออกแบบทางวิศวกรรม (Engineer-to-Order) ได้แก่ การจัดการการจัดส่ง, การรับ, การตรวจสอบและการเคลื่อนย้ายผลิตภัณฑ์และการอนุมัติการ จ่ายเงินให้กับผู้จัดส่งวัตถุดิบ การบ่งชี้และเลือกแหล่งวัตถุดิบ การจัดการกฎข้อบังคับทางธุรกิจการ ประเมินสมรรถนะของผู้จัดส่งวัตถุดิบ และการเก็บรักษาข้อมูล การจัดการสินค้าคงคลัง สินทรัพย์ ทุน ผลิตภัณฑ์ใหม่ การสร้าง โครงข่ายผู้จัดส่งวัตถุดิบ ความต้องการของการนำเข้า/ส่งออกและ ข้อตกลงของผู้จัดส่ง วัตถุดิบ

กระบวนการผลิต (Make) หมายถึง การผลิตเพื่อจัดเก็บ ผลิตตามสั่งและผลิตตามการ ออกแบบทางวิศวกรรมประกอบด้วย การจัดการกิจกรรมการผลิต การออกแบบ ผลิตและทดสอบ บรรจุผลิตภัณฑ์ ผลสุดท้ายทางวิศวกรรมสำหรับผลิตภัณฑ์ตามคำสั่งซื้อ การจัดการเกี่ยวกับ กฎระเบียบของโรงงาน สมรรถนะในการผลิต

เกณฑ์การที่ได้รับการรับรองมาตรฐานการทำเกษตรที่ดี (GAP) หมายถึง เกษตรกรที่เข้า ร่วมโครงการปลูกพืชผักที่ปลอดภัยที่ทำการผลิตภายใต้การผลิตตามระบบการทำเกษตรที่ดี และเหมาะสม ผลผลิตได้รับรองมาตรฐานการจับคุณภาพการเกษตรที่ดีจากกรมวิชาการเกษตร

กระบวนการผลิตตามหลักเกณฑ์และวิธีการผลิตที่ดี หมายถึง การตรวจสอบและรับรองโรงงานแปรรูปสินค้าเกษตรเพื่อการส่งออกดำเนินการตรวจสอบคุณภาพวัตถุดิบ

มาตรฐานการปฏิบัติทางเกษตรที่ดี หมายถึง ข้อกำหนดและกระบวนการรับรองคุณภาพของกลุ่มผู้ค้าปลีกว่าด้วยมาตรฐานและข้อกำหนดวิธีการรับรองมาตรฐานอาหารตามระบบผลิต GAP

การส่งมอบ (Deliver) หมายถึง การจัดส่งผลิตภัณฑ์ที่มีการผลิตไว้ล่วงหน้า, ผลิตตามคำสั่ง, และผลิตตามการออกแบบทางวิศวกรรม ตั้งแต่ การรับคำสั่งซื้อ, การจัดการคลังสินค้า, การจัดส่ง รวมไปถึงการติดตั้ง ได้แก่ กระบวนการจัดการกับคำขอจากลูกค้า เส้นทางการจัดส่ง การจัดการคลังสินค้าตั้งแต่การรับ และจ่ายสินค้า การรับหรือรับรองสินค้า ณ สถานที่ของลูกค้า การออกไปกำกับภาษีให้ลูกค้าการจัดการและกฎของการส่งมอบ

การส่งคืน (Return) หมายถึง การส่งคืนของวัตถุดิบ (กลับไปยังผู้จัดส่ง) และการรับผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปคืน (มาจากลูกค้า) รวมถึงผลิตภัณฑ์ที่มีตำหนิ, ผลิตภัณฑ์ที่เป็นวัสดุสิ้นเปลือง

กลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัด หมายถึง กลุ่มเกษตรกรที่ได้รับการคัดเลือกจากบริษัท แพนแปซิฟิก จำกัด เพื่อคัดเลือกกล้วยหอมทองที่ผ่านการผลิตใน อำเภอ ละแม จังหวัดชุมพรตามมาตรฐานของญี่ปุ่นในการส่งออก โดยได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2538 มีสมาชิกเริ่มจัดตั้ง 36 ราย

เกษตรกร หมายถึง ผู้ทำเกษตรกรรม โดยการใช้ที่ดินเพาะปลูกพืชต่างๆ ในงานวิจัยนี้หมายถึงผู้เพาะปลูกกล้วยหอมทอง